

[Bertel Dahlgaard.]

viser sit Ansigt paa disse to Punkter, netop fordi der breder sig en Tvivl om, hvorvidt Regeringen her vil virkelige Reformere. Det er, som om den Agitation, der med mægtige Midler er sat ind over for en Jordreform, har gjort Indtryk paa Regeringen. Medens der for 2 Aar siden lød anerkendende Ord om Det radikale Venstres Udstykningsforslag, taler man nu fra Venstres Side med Ængstelse derom. Man maa nu engang erindre, at en betydelig Jordreform i et Land aldrig gennemføres ved, at man vil være alle tilpas, og jeg er nødt til at sige, at en Ordning som den, der i den sidste Tid er antydet fra Venstres Side, og som tenderer i Retning af, at netop de største Ejendomme skærmes mod Udstykning, kan ikke vente Det radikale Venstres Støtte, og jeg er sikker paa, at den heller ikke kan vente Folketingets. Og saa minder jeg atter Regeringen om, at den drivende Kraft i denne Sag nu engang er den Kendsgerning, at den danske Befolkning i de kommende 30 Aar vil vokse med 1 Million Mennesker, og at dette ikke kan ske gennem en harmonisk Udvikling uden en Spredning af Jordbesiddelsen. Hvis man ikke vil en saadan Spredning, vil den danske Landbostands Betydning og Indflydelse aftage i et saadant Omfang, at vist ingen af os kan ønske det.

Med Hensyn til Værdistigningsafgiften skal jeg kun minde om, at den er et Led i Arbejdet for at standse den fantastiske Grundprisstigning, som er foregaaet i Byernes Omegn i de sidste 5 Aar, og som lægger sig som en Byrde paa alle nye Hjem, der bygges, og i stort Omfang opøver Virkningen af Statens Støtte til Boligbyggeriet. Jeg tror, at baade en klækkelig Værdistigningsafgift og andre Midler her maa tages i Brug, og jeg tror, det vilde være klogt af finansielle Grundspekulanter allerede nu at regne med, at den danske Rigsdag ikke fortsat vil sidde stille og se paa, at det mægtige Arbejde, som Overvindelsen af den ødelæggende Bolignød kræver, krydses og modarbejdes af privates Inddragning af de Jordværdier, der skabes af det producerende Samfund. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister og ikke mindst Indenrigsministeren, hvis Interesse for Boligbyggeriet jeg gerne anerkender, snart vil skride til Handling paa dette Omraade.

Maa jeg saa til Slut sige, at jeg ikke er gaaet ind paa det sydslesvigske Spørgsmaal, som ganske selvfølgelig i denne Vinter har optaget os alle saa stærkt, fordi Folketinget for faa Dage siden har drøftet Sagen saa indgaaende. Men jeg vil gerne give Udtryk

for, hvor dybt det ligger Det radikale Venstre paa Sinde, at det danske Folk og dets Rigsdag her handler rigtigt, fordi vi tror, at et Fejltrin her en Gang i Tiden kan blive skæbnesvangert for det danske Rige. Vi har paa ethvert Tidspunkt tilstræbt Samling i vor nationale Politik, fordi vi tror, at en saadan Samling indeholder den eneste Mulighed for, at Danmark kan øve Indflydelse til Gavn for vore Landsmænd Syd for Grænsen, og fordi vi ser Bevarelsen af Danmark som en Nationalstat som den første Betingelse for Landets Bestaaen gennem Tiderne. Derfor vil vi gøre alt, hvad vi formaar, for at staa Værn om den Politik, som 5 Partier her i Folketinget, hver Gang de stod over for Ansvaret, i Enighed har ført frem overfor de Allierede.

Paul Holt: Den nuværende politiske Situation er præget af en ikke ringe Usikkerhed. Venstregeringen har som bekendt gennemført sin Lovgivning væsentlig med Støtte fra de Konservative og de Radikale, men ved flere Lejligheder har det vist sig, at dette sidste Parti ikke er nogen sikker Forbunds-fælle. Det er navnlig kommet frem i Forbindelse med to store Livsspørgsmaal for vort Folk, nemlig Sydslesvigs Fremtid og Forsvarsspørgsmaalet.

Med Hensyn til Sydslesvig er der en klar Modsætning mellem baade Venstre og Konservatives Stilling og de Radikales. Men hver Gang det er kommet til en Styrkeprøve, er det de Radikale, som i det væsentlige er gaaet af med Sejren i Kraft af den Lov, at en Kædes Styrke er afhængig af dens svageste Led. For af andre Grunde at bevare Flertallet er man vejet tilbage for at tage Kampen op i selve Folket, hvorved Regeringspartiet og de Konservative er tvunget ind i den pinlige Situation at skulle tage Ansvaret for de Radikales og i denne Forbindelse ogsaa Socialdemokratiets Politik, som ikke er deres i denne Sag.

Ogsaa vedrørende Forsvarsspørgsmaaler er Svagheden i den nuværende Situation kommet frem, sidst i Forbindelse med Bemyndigelsesloven til Forsvarsministeren, ifølge hvilken denne skal have Ret til at afholde Udgifter til Forsvaret ud over Bestemmelserne i Forsvarsordningen af 1937. De Radikale synes mere og mere at nærme sig til deres Standpunkt fra før Besættelses-tiden.

Der er saaledes meget væsentlige Grunde til at antage, at det hidtige Samarbejde maa revne i en ikke alt for fjern Fremtid, saa meget mere som Socialdemokratiet aabenbart vil indtage det Standpunkt, at det